

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobce: **ekolikvo s.r.o.**, IČO: 075 42 984
se sídlem Praha 1, Rybná 716/24
zastoupený Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem
se sídlem Domažlice, nám. Míru 40

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10 – Vršovice, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z dne 14. 3. 2025 č.j. MZP/2025/220/177

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „ČIŽP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2024 č.j. ČIŽP/44/2024/9684 (dále jen „rozhodnutí inspekce“). Rozhodnutím inspekce byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona č. 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností, dále podle § 121 odst. 1 písm. o) a podle § 121 odst. 3 písm. a) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech a podle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů. Za vymezené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 180 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

52/2025

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení před ČIŽP a shrnul odvolací námitky. Shledal, že skutkový stav byl zjištěn správně a správní orgán I. stupně nepochybil ani při aplikaci právní úpravy. K uložené sankci uvedl, že tato je řádně odůvodněna a odpovídá skutkovým okolnostem daného případu. Zdůraznil, že žalobce ve svém odvolání nijak konkrétně nerozporoval ani závěry ČIŽP o skutkových zjištěních ani úvahy tohoto správního orgánu o důvodech výše ukládané pokuty. Jeho podrobnější námitky směřovaly výhradně vůči způsobu, jakým ČIŽP vedla s žalobcem předmětné správní řízení.
3. Konstatoval, že nedostatky, které byly ČIŽP i žalovanému vytknuty rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2024 č.j. 8 A 24/2024-24, byly v průběhu pokračujícího řízení odstraněny. Rozhodnutí inspekce bylo doručeno jak přímo žalobci, tak i jeho zástupci Mgr. Bc. V. Žalovaný se ztotožnil se závěrem ČIŽP, že ačkoli mělo být v okamžiku zahájení správního řízení doručováno přímo žalobci a nikoli obeslanému Ing. Š. (dále jen „Ing. Š.“), lze tento nedostatek mít za zhojený skutečností, že žalobce byl s úkonem zahájení správního řízení prokazatelně seznámen a činil v dalším průběhu tohoto řízení prostřednictvím svého jednatele samostatné procesní úkony (komunikace s ČIŽP, nahlížení do spisu). V takovém případě uvedené pochybení při doručování nesprávnému zástupci evidentně nevedlo k žádnému omezení žalobce v dispozici s tímto řízením, a nemohlo tak ve svém důsledku založit vadu nezákonnosti rozhodnutí inspekce. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021 č.j. 3 As 163/2019-21.
4. Žalovaný dále dospěl k závěru, že námitka podjatosti vybraných úředních osob ČIŽP je nedůvodná. Uvedené úřední osoby totiž nepřišly s žalobcem ani jeho zástupcem do styku jinak než v rámci výkonu své pravomoci a plnění svých pracovních povinností (tj. při objasňování stavu dané věci a při činění příslušných procesních úkonů). Konkrétně tak příslušní kontrolní pracovníci ČIŽP uplatnili vůči žalobci svoji zákonem danou kontrolní a sankční pravomoc. Ani stížnost, kterou ČIŽP adresovala České advokátní komoře (dále jen „ČAK“) a která směřovala proti zástupci žalobce, nemůže založit pochybnosti ohledně nestrannosti příslušných úředních osob ČIŽP a o jejich případném nepřipustném zájmu na výsledku probíhajícího řízení. Učiněním tohoto, byť ne zcela typického a obvyklého procesního kroku, dotčení pracovníci nesledovali žádný svůj vlastní soukromý zájem, ale pouze zájem na zdárném dokončení předmětného správního řízení v podobě rozhodnutí ve věci samotné. Žalovanému není znám výsledek, jakým příslušný disciplinární orgán ČAK o dané stížnosti rozhodl, popřípadě zda ji vůbec posuzoval. I bez ohledu na konkrétní výsledek tohoto disciplinárního řízení je však možné konstatovat, že požadavek, aby otázku podezření z případného neetického jednání zástupce žalobce při výkonu svobodného povolání posoudil příslušný nezávislý kontrolní orgán profesní samosprávy, nelze považovat za zásah zakládající újmu na základních procesních právech a oprávněných zájmech žalobce v tomto řízení. Řešení dané procesní otázky tedy nijak negativně neovlivnilo hlavní účel a smysl předmětného řízení, neboť tím je řádné objasnění skutkového stavu a uložení přiměřené sankce.
5. Závěrem žalovaný vyložil, na základě jakých skutečností a právní úpravy je třeba mít za to, že uložení pokuty žalobci nebrání ani časové okolnosti, neboli že promlčecí doba dosud neuplynula.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

52/2025

6. Žalobce v žalobě popsal dosavadní průběh řízení a uplatnil následující žalobní námitky:
7. V prvním žalobním bodě namítl nesprávnost závěru žalovaného o tom, že v dané věci bylo řízení řádně zahájeno. V souladu s předchozím závazným právním názorem soudu mělo být doručováno přímo žalobci a nikoli Ing. Š., který zastupoval žalobce pouze v řízení o kontrole. Správní řízení nebylo dosud řádně zahájeno, neboť nedošlo k řádnému doručení oznámení o zahájení řízení žalobci. Tento stav nemůže zhojit ani to, že jednatel žalobce komunikoval s pracovníky správního orgánu či nahlížel do spisu. Právo účastníka řízení nahlížet do spisu je třeba odlišit od ostatních procesních práv, které může účastník řízení uplatňovat. Žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021 č.j. 3 As 163/2019-34 je dle žalobce nepřiléhavý, neboť v tehdy posuzovaném případě úkony v kontrolním řízení a ve správním řízení činil totožný zmocněnec. Žalobci tedy dosud nebylo řádně umožněno, aby se ve správním řízení o trestním obvinění dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv kvalifikovaně hájil. Žalobce též poukázal na to, že jeho jednateli nebylo dne 15. 1. 2025 umožněno do spisu nahlédnout a z těchto důvodů nelze odkazovat na shora zmíněné rozhodnutí.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že ačkoli byla správnímu orgánu I. stupně dne 16. 7. 2023 doručena generální plná moc Mgr. Bc. V. V. a následně byl ve věci vydán rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2024 č.j. 8 A 24/2024-24, ČIŽP závazný právní závěr vyslovený v uvedeném rozsudku nerespektovala. Vyrozumění ze dne 22. 10. 2024 č.j. ČIŽP/44/2024/8778 (dále jen „vyrozumění ze dne 22. 10. 2024“), které obsahovalo poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu, totiž ČIŽP nedoručila zmocněnci žalobce. Tímto postupem je řízení stiženo zásadní procesní vadou, která způsobila, že žalobce se nemohl v řízení řádně a kvalifikovaně hájit.
9. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se nesprávně vypořádal s námitkou podjatosti. Správní orgán I. stupně sám zatížil řízení nedůvodnými výzvami adresovanými žalobci a posléze i zmocněnci. Tento postup byl nadbytečný, neúčelný a nesprávný. Za absurdní žalobce označil postup ČIŽP, která u ČAK učinila podnět pro zahájení kárného řízení ve vztahu ke zmocněnci žalobce. Tento krok žalobce vnímá jako zjevný exces a nepřátelský projev oprávněné úřední osoby vůči žalobci a jeho zmocněnci zakládající důvodnou námitku podjatosti. Předmětný podnět adresovaný ČAK je zjevně nedůvodný, neboť žalobci k datu podání žaloby není známo, že by bylo ze strany ČAK zahájeno jakékoli kárné řízení vůči jeho zmocněnci. Nadto jde o nedůvodný podnět, neboť správní orgány nerespektují závazný právní názor soudu.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce chybného doručení oznámení o zahájení řízení uvedl, že žalobce byl s úkonem zahájení správního řízení prokazatelně obeznámen a činil v dalším průběhu tohoto řízení prostřednictvím svého jednatele samostatné procesní úkony. Pochybení spočívající v tom, že v okamžiku zahájení správního řízení mělo být doručováno přímo žalobci a nikoli Ing. Š., nevedlo k žádnému omezení žalobce v dispozici s tímto řízením, a nemohlo tak ve svém důsledku založit vadu nezákonnosti rozhodnutí inspekce. Žalobce prostřednictvím svého jednatele již dne 18. 11. 2024 využil své právo nahlížet do spisu. Ohledně dílčí námitky, že žalobci nebylo umožněno nahlédnout do spisu dne 15. 1. 2025, žalovaný zdůraznil, že ČIŽP nemohla tomuto požadavku vyhovět, neboť předmětný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

52/2025

správní spis byl spolu s odvoláním již postoupen k vyřízení žalovanému. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se obrátil na žalovaného a požádal jej o nahlédnutí do spisu.

11. K námitce pod druhým žalobním bodem žalovaný konstatoval, že uvedené vyrozumění bylo doručeno přímo žalobci, který tak byl srozuměn jak s pokračováním řízení po zrušení předchozího rozhodnutí ČIŽP, tak i s možností nahlédnout do spisu, navrhopvat důkazy či podat vyjádření k projednávané věci před vydáním rozhodnutí. Na výzvu, aby postavil najisto otázku svého zastoupení, žalobce nijak nereagoval.
12. K poslední námitce žalovaný uvedl, že výzvy k vyjasnění otázky zastoupení byly vedeny snahou ČIŽP odstranit veškeré pochybnosti ohledně způsobu zastoupení žalobce. Tento postup nemohl žalobce ani jeho zástupce, kteří na výzvy nereagovali, nijak omezit na jejich právech a oprávněných zájmech.
13. K vypořádání námítky podjatosti úředních osob žalovaný zdůraznil, že musí jít o takový poměr k věci či osobě, který významně přesahuje rámec samotného služebního či úředního styku. Žalovaný dospěl k závěru, že tyto úřední osoby nepřišly se žalobcem ani jeho zástupcem do styku jinak než v rámci výkonu své pravomoci a plnění svých pracovních povinností. Pokud jde o stížnost, kterou ČIŽP adresovala ČAK, je zjevné, že pracovníci ČIŽP učiněním tohoto procesního kroku nesledovali žádný svůj vlastní soukromý zájem, ale toliko zájem na zdárném dokončení předmětného správního řízení. Bez ohledu na konkrétní výsledek disciplinárního řízení je možné konstatovat, že požadavek, aby otázku podezření z případného neetického jednání zástupce žalobce při výkonu svobodného povolání posoudil příslušný nezávislý kontrolní orgán profesní samosprávy, nelze považovat za zásah zakládající újmu na základních procesních právech a oprávněných zájmech žalobce. Řešení dané procesní otázky nijak negativně neovlivnilo hlavní účel a smysl předmětného řízení, jímž je řádné objasnění skutkového stavu a následné uložení přiměřené sankce.
14. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 20. 11. 2025, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na argumentaci uvedenou v žalobě. Uvedl, že správní orgán mu měl dne 15. 1. 2025 umožnit nahlédnout alespoň do elektronického spisu, neměl-li k dispozici spis ve fyzické podobě. Zdůraznil, že jednatel žalobce je právním laikem, a proto doručení vyrozumění ze dne 22. 10. 2024, obsahující výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu, je zásadní skutečností pro další postup v řízení. Pokud by tato výzva byla doručena řádně právnímu zástupci žalobce, mohl žalobce uplatnit návrh na konání ústního jednání či podat návrh na doplnění důkazů. Ve vztahu ke třetí žalobní námitce žalobce doplnil, že v mezidobí vyšla najevo nová skutečnost, a sice to, že ČAK vyhodnotila stížnost podanou ČIŽP jako nedůvodnou a věc odložila. Žalovaný při jednání setrval na svém procesním stanovisku i věcných závěrech, k nimž dospěl a které vyložil v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že ačkoli lze podání stížnosti k ČAK hodnotit jako nadbytečný krok ze strany ČIŽP, úřední osoby nejednaly ve svém osobním zájmu, nýbrž toliko ve veřejném zájmu na zdárném průběhu předmětného řízení. Poukázal též na to, že plná moc udělená Ing. Š. nebyla omezena jen na kontrolní řízení. Každopádně bylo pochybení ČIŽP spočívající v nedoručení oznámení o zahájení řízení zhojeno tím, že žalobce s ČIŽP následně komunikoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

52/2025

15. Soud při ústním jednání provedl dokazování stížností ze dne 7. 1. 2025, kterou na advokáta Mgr. Bc. V. V. podala ČIŽP k ČAK. Z této listiny soud zjistil, že ČIŽP odůvodnila podání stížnosti pokračováním předmětného přestupkového řízení po rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2024 č.j. 8 A 24/2024-24 a absencí reakce Mgr. V. na výzvu správního orgánu I. stupně, zda nadále zastupuje žalobce. V absenci takové reakce ČIŽP spatřuje obstrukční jednání jmenovaného advokáta směřující k dosažení zániku odpovědnosti žalobce. Toto jednání je dle ČIŽP v rozporu s čl. 17 odst. 1, 3 usnesení představenstva ČAK č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex). Soud dále provedl důkaz vyrozuměním ze dne 23. 4. 2025, které ČAK adresovala ČIŽP a v němž informovala správní orgán o odložení věci týkající se podané stížnosti ze dne 7. 1. 2025.
16. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
17. Podle § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“) správní orgán zahájí řízení o každém přestupku, který zjistí, a postupuje v řízení z moci úřední.
18. Podle § 78 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. řízení je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústním vyhlášením takového oznámení. O ústním vyhlášení oznámení o zahájení řízení vydá správní orgán účastníkům řízení na požádání potvrzení. Společné řízení je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení všem podezřelým z přestupku.
19. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
20. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
21. Podle § 46 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii kontrolní radě přísluší dohlížet na dodržování tohoto zákona, zvláštních právních předpisů včetně zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, pokud souvisejí s výkonem advokacie nebo s činností Komory, jakož i stavovských předpisů jinými orgány Komory, zaměstnanci Komory, advokáty, evropskými advokáty a advokátními koncipienty. Advokáti, evropští advokáti a advokátní koncipienti jsou povinni předložit členům kontrolní rady veškeré jimi požadované písemnosti nebo jiné dokumenty vzniklé v souvislosti s poskytováním právních služeb nebo, není-li to dobře možné, umožnit členům kontrolní rady přístup k nim; stejnou povinnost mají jiné orgány Komory a zaměstnanci Komory, pokud jde o písemnosti nebo jiné dokumenty vzniklé v souvislosti s jejich činností.
22. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

52/2025

23. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že řízení o předmětných přestupcích nebylo řádně zahájeno, neboť oznámení o zahájení řízení nebylo doručeno žalobci, nýbrž panu Ing. Š., který však žalobce zastupoval pouze v řízení o kontrole. S žalobcem lze souhlasit potud, že ČIŽP skutečně pochybila, pokud oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 30. 5. 2023 doručila osobě, která neměla zmocnění pro zastupování žalobce v řízení o přestupku. K tomu lze pro stručnost odkázat na závěry učiněné Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 31.7. 2024 č.j. 8 A 24/2024-24 v bodě 27. Kontrolní činnost a řízení o přestupku nelze směšovat, a proto není možné bez dalšího vycházet z předpokladu, že zmocnění udělené pro provádění kontroly platí i pro následné řízení o přestupku. Soud je však toho názoru, že ze shora citované právní úpravy nelze dovozovat, že řízení nebude formálně zahájeno pokaždé, nebude-li oznámení o jeho zahájení doručeno (přímo) dotčenému účastníkovi řízení. Účelem oznámení o zahájení řízení je ve smyslu § 78 zákona č. 250/2016 Sb., vymezení předmětu zahajovaného řízení tak, aby účastník, jehož se řízení týká, mohl řádně uplatňovat svá práva. Účastník řízení tedy musí být seznámen s podstatou obvinění, neboť jedině tak může realizovat právo na svou obhajobu. V nyní projednávané věci však žalobce ani v obecné rovině netvrdil, že by se s obsahem oznámení o zahájení řízení o přestupku neseznámil, resp. že by mu zahájení řízení nebylo známo. Ze spisového materiálu je naopak zřejmé, že žalobce o zahájení přestupkového řízení musel vědět, neboť s příslušným správním orgánem komunikoval prostřednictvím svého jednatele telefonicky či osobně. Konkrétně dne 12. 7. 2023 se žalobce telefonicky domáhal nahlédnutí do spisu. Toto mu bylo umožněno následující den, o čemž svědčí protokol sepsaný dne 13. 7. 2023. Dne 14. 7. 2023 byla jednatelem žalobci předána elektronická podoba správního spisu. Do správního spisu žalobce nahlížel též dne 18. 11. 2024. Za přílehlavý soud považuje i odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021 č.j. 3 As 163/2019-34. Z bodu 31 tohoto rozsudku vyplývá, že klíčové je to, zda byl účastník řízení fakticky zpraven o skutečnosti, že vůči němu byla zahájena řízení. Naopak není podstatné, zda osoba, již správní orgán doručoval oznámení, je toutéž osobou, která účastníka zastupovala v předcházejícím řízení o kontrole.
24. Poukaz žalobce na to, že mu dne 15. 1. 2025 nebylo umožněno nahlédnout do spisu, je dle názoru účelový. Žalobce zjevně záměrně pomíjí okolnosti, z důvodu kterých mu správní orgán nemohl vyhovět a umožnit mu do spisu nahlédnout. Z protokolu sepsaného dne 15. 1. 2025 pod č.j. ČIŽP/44/2025/287 plyne, že spisový materiál byl správním orgánem I. stupně postoupen k rozhodnutí o odvolání žalovanému. Důvodem, proč žalobce nemohl do spisu nahlédnout, tedy byla objektivní skutečnost a nikoli libovůle správního orgánu, který by žalobci chtěl bránit v řádném uplatnění jeho práv. Žalobci nic nebránilo, aby o nahlédnutí do spisu požádal odvolací správní orgán. Za bezpředmětný považuje soud i poukaz žalobce na to, že správní orgán musel mít k dispozici spis v elektronické podobě, a měl tak žalobci umožnit nahlédnout alespoň do elektronického spisu. Je třeba podotknout, že žalobce v žalobě výslovně nenamítl, že se u správního orgánu domáhal nahlédnutí do elektronického spisu (případně poskytnutí spisu či jeho části v elektronické podobě) a uvedené zmínil až u ústního jednání před soudem. Na tvrzení týkající se nahlédnutí do elektronického spisu tak nelze nahlížet jako na dílčí rozvinutí již uplatněné žalobní argumentace, ale naopak je třeba tuto námitku považovat za opožděnou ve smyslu § 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 2 s.r.s. Nad rámec nutného vypořádání prvního žalobního bodu soud uvádí, že správní orgán není povinen umožnit účastníkovi řízení, který si předem nedomluví konkrétní termín, kdy se má na pracoviště správního orgánu dostavit,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

52/2025

nahlédnout do správního spisu v elektronické podobě, neboť tomu můžou bránit technické překážky (například komplikovaný přístup k PC, resp. mediu, na němž se elektronický spis nachází). Soud považuje za důležité zdůraznit též to, že v intencích žalobní argumentace uvedené pod prvním žalobním bodem je podstatné, že žalobce byl o zahájení řízení prokazatelně srozuměn, neboť mj. nahlížel do správního spisu (dne 18. 11. 2024), případně mu byl spis poskytnut v elektronické podobě (dne 14. 7. 2024). Pakliže tedy žalobce nepředestřel takovou skutkovou verzi k situaci týkající se nahlédnutí do spisu dne 15. 1. 2025, která by byla mezi stranami sporná, soud neshledal potřebným doplňovat dokazování účastnickým výsledkem jednatele žalobce. Účastnický výsledek je totiž důkazní prostředek a nikoli „fórum“ pro doplňování žalobních tvrzení. Nadto je třeba připomenout, že účastnický výsledek má své místo pouze tehdy, nelze-li dokazovanou skutečnost prokázat jinak (srov. § 131 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

25. Důvodná není ani druhá žalobní námitka. Žalobce spatřuje vadu správního řízení v postupu ČIŽP, která zmocněnci žalobce nedoručila vyrozumění ze dne 22. 10. 2024. Obsahem tohoto vyrozumění byla jednak informace o pokračování řízení po zrušení předchozího rozhodnutí ČIŽP, dále poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu a též žádost o sdělení, zda je žalobce v řízení zastupován a pokud ano, kým. S žalobcem lze souhlasit, že součástí spisového materiálu byla generální plná moc ze dne 16. 7. 2023, na základě které žalobce doložil zmocnění Mgr. Bc. V. zastupovat žalobce v daném správním řízení. Žalobci lze přisvědčit i v tom, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 7. 2024 č.j. 8 A 24/2024-24 vyložil, proč je třeba přihlížet právě k doložené plné moci. Správní orgán I. stupně tedy mohl a měl všechny tyto skutečnosti reflektovat a předmětné vyrozumění doručit zástupci žalobce. Na druhou stranu ovšem nelze uvedený postup ČIŽP hodnotit jako excesivní a takový, který by byl způsobilý zkrátit žalobce na jeho veřejných subjektivních právech. Žalobce ostatně ani nespécifikoval, jak měl tento postup ČIŽP způsobit, že se nemohl v řízení řádně a kvalifikovaně hájit, resp. z jakého konkrétního důvodu nemohl navrhnout doplnění dokazování či učinit návrh na konání ústního jednání, jak namítl u jednání před soudem. Z pouhé skutečnosti, že vyrozumění ze dne 22. 10. 2024 nebylo doručeno právnímu zástupci žalobce, nelze bez dalšího dovozovat, že žalobce byl tímto postupem zkrácen na svých právech. Naopak, jak soud konstatoval výše, žalobce se prokazatelně mohl s obsahem správního spisu seznámit, resp. tuto možnost reálně využil.
26. Soud se rovněž neztotožnil s argumentací uvedenou pod třetím žalobním bodem. Obecně k námitce podjatosti lze shrnout, že z projednání a rozhodování věci je vyloučena úřední osoba, u které lze pro její poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům důvodně pochybovat o její nepodjatosti. Tento poměr je dán určitým zájmem úřední osoby na výsledku řízení. Institut vyloučení osoby pro pochybnosti o její nepodjatosti se snaží zamezit tomu, aby o právech a povinnostech jiných rozhodovaly osoby, které mají určitý osobní vztah k věci, o níž mají rozhodovat, nebo k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, a to bez ohledu na to, zda je tento vztah pozitivní nebo negativní. Právní úprava sleduje důležitý cíl, aby ve správních řízeních rozhodovaly nezáujaté, nestranné osoby, které se při rozhodování budou řídit toliko právními předpisy, popřípadě vnitřními předpisy. Nestrannost osob, které věci projednávají a rozhodují, je základním předpokladem pro zákonné rozhodování orgánů veřejné správy. Právo na nestranné, objektivní a předem nezáujaté rozhodnutí věci je právem jednotlivce, které je ústavně zaručeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. Pl. ÚS 30/09 nebo II. ÚS 1062/08) [KOPECKÝ, M.,

52/2025

STAŠA, J., BALOUNOVÁ, J., MALAST, J., POUPEROVÁ, O., KOPECKÝ, P., ADAMUSOVÁ, Z. *Správní řád: Komentář*. (Systém ASPI). Wolters Kluwer]. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyzdvihl, že se jedná o takový poměr k věci či osobě, který významně přesahuje rámec samotného úředního styku. Žalobcem označené úřední osoby nepřišly s žalobcem ani jeho zástupcem do styku jinak než v rámci výkonu své pravomoci a plnění svých pracovních povinností. Žalobce zároveň netvrdil (nenamítal), že by dotčené úřední osoby měly mít konkrétní osobní zájem na výsledku řízení. Svou námitku podjatosti odvíjel jen od postupu ČIŽP, která jednak žalobce a jeho zástupce vyzývala ke sdělení, zda je žalobce pro řízení zastoupen, jednak učinila podnět ČAK k zahájení kárného řízení vůči zástupci žalobce. Dle žalobce se ze strany ČIŽP jednalo o nepřátelský projev, který zakládá důvodnou námitku podjatosti úředních osob. Soud tento názor žalobce nesdílí. Předně je třeba zdůraznit, že podání stížnosti ČAK je zcela legitimním postupem, resp. nástrojem, kterým může každý, kdo se domnívá, že advokát se dopouští neetického jednání, dát kontrolní radě ČAK ve smyslu § 46 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii podnět k zahájení kárného řízení. Pracovníci ČIŽP tedy nepostupovali *contra legem* či jakkoli excesivně, pokud prostřednictvím jimi podané stížnosti vyjádřili své pochybnosti o dodržování etického kodexu jmenovaným advokátem. Jak již soud uvedl, žalobce svou námitku neopřel o konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné vyvodit jakékoli osobní (soukromé) zaujetí úředních osob vůči žalobci a jeho zmocněnci, tedy takový vztah k žalobci či jeho zmocněnci, který by zakládal důvodnou pochybnost o nepodjatosti vybraných úředních osob. Jinými slovy řečeno, pouhá skutečnost, že pracovníci ČIŽP podali stížnost k ČAK, nemůže sama o sobě vyvolat pochybnost o existenci nepřátelského postoje těchto úředních osob k žalobci a jeho zmocněnci. Skutečnost, že ČAK na základě podané stížnosti nezahájila se zástupcem žalobce kárné řízení a věc odložila, na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit. Soud proto shledal nadbytečným provádět důkaz spisem či spisovým materiálem, který ČAK ke stížnosti ČIŽP vedla a za postačující považoval provedení důkazu vyrozuměním ČAK o odložení stížnosti (viz výše). Ačkoli byly výzvy ČIŽP ke sdělení, zda je či není žalobce v pokračujícím řízení zastoupen, spíše nadbytečné (k tomu viz vypořádání druhého žalobního bodu), je zřejmé, že byly vedeny snahou správního orgánu I. stupně postupovat tak, aby práva žalobce nebyla zkrácena. ČIŽP se v podstatě jen chtěla ujistit, zda je žalobce i po zrušení předchozího rozhodnutí soudem v pokračujícím přestupkovém řízení zastoupen či nikoli. Tento postup není *a priori* vyloučen, a proto ani v něm nelze spatřovat okolnosti, které by mohly zakládat důvod pochybovat o nepodjatosti konajících úředních osob.

27. Na závěr soud dodává, že se z úřední povinnosti zabýval i otázkou, zda v důsledku uplynutí promlčecí doby nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek a shledal, že odpovědnost žalobce za výše uvedené přestupky nezanikla (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, jejichž závěry jsou aplikovatelné i v režimu stávající právní úpravy správního trestání). Soud se zcela ztotožnil s argumentací, kterou k uvedené otázce uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí a pro stručnost na ni odkazuje.

28. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

52/2025

29. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu